

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Eichstaedt
Sędziowie:	SA Jacek Błaszczyk (spr.) SA Jarosław Papis
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Jarosińska

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r.

sprawy

1. **R. S.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk; art. 18 §2 kk i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 §1 kk; art. 282 kk w zw. z art. 12 kk; art. 62 ust. 1 cyt. ustawy;

2. **T. S.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk; art. 18 §2 kk i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 §1 kk; art. 282 w zw. z 12 kk

3. **M. S.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk

4. **J. W.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk

5. **M. N.**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt IV K 186/09

na podstawie art. 437 kpk, art. 439 §1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 §1 pkt 9 kpk, art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk oraz art. 632 pkt 2 kpk i art. 624 §1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt 20 odnośnie oskarżonego R. S. dotyczące kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny;

b) uchyla pkt 2 w zakresie przypisanego tam czynu oskarżonemu R. S. i w tej części postępowanie umarza, obciążając kosztami Skarb Państwa;

c) uchyla orzeczone w pkt 26 co do oskarżonego R. S. środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej;

d) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie w stosunku do oskarżonego R. S.;

e) na podstawie art. 85 §1 kk i art. 86 §1 i 2 kk za zbiegające się w pkt 3, 4 oraz 5 wyroku przestępstwa wymierza oskarżonemu R. S. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

f) przyjmuje, że oskarżony M. N. w zakresie przypisanego mu w pkt 19 czynu przestępczego brał udział w obrocie co najmniej 1000 gram marihuany i w związku z tym obniża wysokość orzeczonego wobec niego środka karnego w pkt 26 do kwoty 33.500 złotych ;

g) na podstawie art. 69 §1 i 2 kk oraz art. 70 §1 pkt 1 kk i art. 73 §1 kk zawiesza oskarżonym M. N. i J. W. warunkowo wykonanie orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat, oddając ich w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

h) w zakresie pkt 23 przyjmuje, że oskarżonemu J. W. zaliczono okres tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej w pkt 17 kary grzywny;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie w stosunku do oskarżonych T. S., M. S., J. W. oraz M. N.;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. A. K., adw. P. N. i adw. A. S. kwotę po 1033,22 (jeden tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych tytułem opłaty za udzieloną nieopłaconą pomoc prawną z urzędu w postępowaniu przed sądem II instancji oskarżonym: T. S., M. S. oraz M. N.;

4. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

II AKa 133/13

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to że:

I. w czasie od stycznia 2002 r. do grudnia 2003 r. w P., Ł. i innych miejscach na terenie kraju, stworzył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą złożoną z T. S., M. S. oraz innych ustalonych i dotychczas nieustalonych osób występujących w odrębnym postępowaniu, ukierunkowaną w szczególności na popełnianie przestępstw mających na celu obrót znacznymi ilościami narkotyków na terenie Polski, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 04 października 2009 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.;

II. w czasie od 01 stycznia 2002 r. do 31 lipca 2003 r. w P. i Ł. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. S., T. S. oraz odpowiadającym w odrębnym postępowaniu R. Ś., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 2.500 gram i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej co najmniej 500 gram oraz tabletek tzw. extasy w ilości nie mniejszej niż 500 sztuk o wartości hurtowej nie mniejszej niż 57.500 zł, przyjmując iż przedmiotem przestępstwa jest znaczna ilość narkotyków a sprawca z popełnianego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29-07- 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k.;

III. w grudniu 2003 r. w P. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. I wspólnie i w porozumieniu z T. S. czynił przygotowania do przemytu znacznych ilości substancji psychotropowej tj. nie mniej niż 10.000 sztuk tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA z terytorium Holandii do Polski w ten sposób, iż w celu popełnienia czynu zabronionego przez R. Ś. i inną osobę występującą w tym postępowaniu, nakłonił ich do przestępstwa oraz dostarczył im kwotę 13.000 PLN z której równowartość w postaci 2500 EUR przeznaczona miała być na zakup wskazanych narkotyków a pozostała suma na przejazd z Polski do Holandii i z powrotem, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29-07-2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w okresie od stycznia do sierpnia 2004 r. oraz od listopada do grudnia 2004 r. w P., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z T. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie groźbą zamachu na życie i zdrowie jego oraz jego najbliższych, doprowadził R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie łącznej nie mniejszej niż 13.000 PLN, tj. przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

V. w dniu 18.03.2009 r. w Ł. posiadał środki odurzające w postaci 2 tabletek z zawartością MDMA o masie netto 0,487 g. i marihuany o masie netto 11,038 g., tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29-07-2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

T. S. został oskarżony o to że:

VI. w czasie od stycznia 2002 r. do grudnia 2003 r. w P., Ł. i innych miejscach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z M. S. oraz innymi ustalonymi i dotychczas nieustalonymi osobami występującymi w odrębnym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. S. ukierunkowanej w szczególności na popełnianie przestępstw mających na celu obrót znacznymi ilościami narkotyków na terenie Polski, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

VII. w czasie od 01 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2003 r. w P. i Ł. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. VI, w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. S. oraz odpowiadającym w odrębnym postępowaniu R. Ś., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 3.000 gram i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej co najmniej 1.000 gram oraz tabletek tzw. extasy w ilości nie mniejszej niż 1.000 sztuk o wartości hurtowej nie mniejszej niż 75.000 zł, przyjmując iż przedmiotem przestępstwa jest znaczna ilość narkotyków a sprawca z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29-07- 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;

VIII. w grudniu 2003 r. w P. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. VI wspólnie i w porozumieniu z R. S. czynił przygotowania do przemytu znacznych ilości substancji psychotropowej, tj. nie mniej niż 10.000 sztuk tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA z terytorium Holandii do Polski w ten sposób, iż w celu popełnienia czynu zabronionego przez R. Ś. i inną osobę występującą w tym postępowaniu, nakłonił ich do przestępstwa oraz dostarczył im kwotę 13.000 PLN z której równowartość w postaci 2500 EUR przeznaczona miała być na zakup wskazanych

narkotyków a pozostała suma na przyjazd z Polski do Holandii i z powrotem, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29-07-2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IX. w okresie od stycznia do sierpnia 2004 r. oraz od listopada do grudnia 2004 r. w P., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie groźbą zamachu na życie i zdrowie jego oraz jego najbliższych, doprowadził R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie łącznej nie mniejszej niż 13.000 PLN, tj. o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

M. J. został oskarżony o to że:

X. w okresie od stycznia do sierpnia 2004 r. oraz od listopada do grudnia 2004 r. w P., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z T. S. i R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie groźbą zamachu na życie i zdrowie jego oraz jego najbliższych, doprowadził R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie łącznej nie mniejszej niż 13.000 PLN, tj. o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XI. w dniach 19.09.2007 r., 16.04.2008 r. i 21.01.2009 r. w Ł. w krótkiej odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru składając zeznania w charakterze świadka w Zarządzie w Ł. CBS KGP w sprawie Mz-XVI-676/07 oraz Sądzie Okręgowym w Łodzi w sprawie IV K 178/07, mające służyć jako dowód w postępowaniu sądowym, po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej ta składanie fałszywych zeznań oraz prawie do odmowy składania zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k. i art. 183 § 1 k.p.k., zataił prawdę co do tożsamości osób oraz faktycznych okoliczności transakcji pomiędzy nim a mężczyzną określanym jako (...) a faktycznie odpowiadającym w odrębnym postępowaniu R. Ś., tj. przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XII. w grudniu 2003 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z działającymi w ramach grupy przestępczej R. S. i T. S. czynił przygotowania do przemytu znacznych ilości substancji psychotropowej tj. nie mniej niż 10.000 sztuk tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA z terytorium Holandii do Polski w ten sposób, iż w celu popełnienia czynu zabronionego przez R. Ś. i inną osobę występującą w tym postępowaniu, nakłonił ich do przestępstwa oraz dostarczył im kwotę 13.000 PLN z której równowartość w postaci 2500 EUR przeznaczona miała być na zakup wskazanych narkotyków a pozostała suma na przyjazd z Polski do Holandii i z powrotem ,tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29-07-2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

M. S. został oskarżony o to że:

XIII. w czasie od stycznia 2002 r. do grudnia 2003 r. w P., Ł. i innych miejscach na terenie kraju, wspólni i w porozumieniu z T. S. oraz innymi ustalonymi i dotychczas nie ustalonymi osobami występującymi w odrębnym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. S. ukierunkowanej w szczególności na popełnianie przestępstw mających na celu obrót znacznymi ilościami narkotyków na terenie Polski tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

XIV. w czasie od 01 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2003 r. w P. i Ł. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. XIII, w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. S. wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 100 gram o wartości hurtowej nie mniejszej niż 2.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29-07-2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;

XV. w lutym 2009 r. w Ł. na terenie Aresztu Śledczego usiłował groźbą bezprawną wywierać wpływ na zeznającego w sprawie 1 Ds.269/09 współosadzonego R. Ś., tj. o przestępstwo z art. 245 k.k.,

J. W. został oskarżony o to że:

XVI. w czasie od stycznia 2002 r. do grudnia 2003 r. w P., Ł. i innych miejscach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z R. Ś., oraz innymi ustalonymi i dotychczas nie ustalonymi osobami występującymi w o tym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. S. ukierunkowanej w szczególności na popełnianie przestępstw mających na celu obrót znacznymi ilościami narkotyków na terenie Polski, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

XVII. W czasie od 01 stycznia 2002 r. do sierpnia 2004 r. w P. i Ł., przy czym do 31 grudnia 2003 r. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. XVI, w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. Ś. wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 1.350 gram, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 500 gram i tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA w ilości co najmniej 500 sztuk o wartości nabywczej nie mniejszej niż 44. 750 zł, przyjmując iż przedmiotem przestępstwa jest znaczna ilość narkotyków a sprawca z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29-07-2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.,

M. N. został oskarżony o to że:

XVIII. w okresie od stycznia 2002 r. do grudnia 2003 r. w P., w Ł. i w innych miejscach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z odpowiadającym w odrębnym postępowaniu R. Ś. i innymi ustalonymi i nieustalonymi w chwili obecnej osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. S. ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu obrót znacznymi ilościami narkotyków, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

XIX. w okresie od 1 stycznia 2002 r. do sierpnia 2004 r. w P. i Ł. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. XVIII w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z odpowiadającym w odrębnym postępowaniu R. Ś. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 2300 gram oraz substancji psychotropowej z grupy amfetaminy w postaci co najmniej 500 gram i tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA w ilości co najmniej 500 sztuk o wartości nabywczej nie mniejszej niż 68.500 zł przyjmując, że przedmiotem przestępstwa jest znaczna ilość narkotyków a podejrzany uczynił sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodów, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 5 lutego 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 186/09:

oskarżonego **R. S.**:

1. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;
2. w miejsce czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w 2004 roku w P., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 1500 gramów, przekazując ją R. Ś. (1) do sprzedaży, czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.VII.2005 r. (Dz.U. nr 179, poz.1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;
3. w miejsce czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w 2004 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. J., udzielił pomocy T. S. w przywozie z Holandii do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 10.000 sztuk tabletek ekstazy w ten sposób, że dostarczył na ten cel pieniądze w kwocie 7.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję, art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz. 1485 ze zm.) w

zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

4. uznał za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie IV wyroku z tą zmianą, iż działał w 2004 roku, wspólnie i w porozumieniu z T. S. i M. J., zmuszając R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie co najmniej 6.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 złotych;

5. uznał za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego **T. S.:**

6. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia, koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

7. w miejsce czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 2002 roku do 2004 roku w P. i L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne w rozmiarze powyżej 6 miesięcy, brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci marihuany w ilości łącznej co najmniej 3.000 gram i substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 1.000 gram oraz tabletek extasy w ilości nie mniejszej niż 1.000, czym wyczerpał dyspozycję art. ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 70 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

8. w miejsce czynu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w 2004 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. i M. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne w rozmiarze powyżej 6 miesięcy, podlegał R. Ś. do przywozu z Holandii do Polski substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci 10.000 sztuk tabletek extasy, nakłaniając go do tego oraz dostarczając w tym celu kwotę 14.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz.1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

9. uznał za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia z tą zmianą, iż działał w 2004 roku, wspólnie i w porozumieniu z R. S. i M. J., w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne w rozmiarze powyżej 6 miesięcy, zmuszając R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie co najmniej 6.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

oskarżonego **M. J.:**

10. uznał za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia z tą zmianą, iż działał w 2004 roku, zmuszając R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie co najmniej 6.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

11. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie XI aktu oskarżenia, koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

12. w miejsce czynu opisanego w punkcie XII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w 2004 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z R. S., udzielił pomocy T. S. w przywozie z Holandii do Polski substancji psychotropowej w znacznych ilościach w postaci 10.000 sztuk tabletek extasy w ten sposób, że dostarczył na ten cel pieniądze w kwocie 14.000 złotych, czym wypełnił dyspozycję art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

oskarżonego **M. S.**;

13. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie XIII aktu oskarżenia, koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

14. w miejsce czynu opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w 2002 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości 100 gramów, czym wyczerpał dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

15. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie XV aktu oskarżenia, koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

oskarżonego **J. W.**;

16. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie XVI aktu oskarżenia, koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

17. w miejsce czynu opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 2002 roku do 2004 roku w P. i Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości 2.000 gramów oraz znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 1.000 gramów i tabletek extasy w ilości 500 sztuk, czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

oskarżonego **M. N.**;

18. uniewinnił od dokonania czynu opisanego w punkcie XVIII aktu oskarżenia, - koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

19. w miejsce czynu opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w 2002 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 2.000 gramów oraz znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 500 gramów i tabletek extasy w ilości co najmniej 500 sztuk, czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 zw. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

20. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonym kary łączne:

-.

- **R. S.** w miejsce kar orzeczonych w punktach: 2, 3, 4 i 5 wyroku karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych,
- **T. S.** - w miejsce kar orzeczonych w punktach: 7, 8 i 9 wyroku karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny po 20 złotych,
- **M. J.** - w miejsce kar orzeczonych w punktach: 10 i 12 wyroku karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

2. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 lat próby wobec oskarżonego **M. S.**, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;

3. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 5 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 lat próby wobec oskarżonego **M. J.**;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- **R. S.** od dnia 18 marca 2009 roku do dnia 13 lipca 2010 roku;
- **T. S.** od dnia 19 marca 2009 roku do dnia 16 czerwca 2009 roku;
- **J. W.** od dnia 20 marca 2009 roku do dnia 10 kwietnia 2009 roku;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **M. S.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 marca 2009 roku do dnia 09 kwietnia 2009 roku; zaś od 9 kwietnia 2009 roku do dnia 16 czerwca 2009 roku na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **M. J.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 kwietnia 2009 roku do dnia 30 kwietnia 2009 roku; zaś od 30 kwietnia 2009 roku do dnia 23 kwietnia 2009 roku na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych tytułem przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa kwoty:

- od **R. S.** w związku ze skazaniem z punktu 2 wyroku - 30.000 złotych,
- od **T. S.** w związku ze skazaniem z punktu 7 wyroku - 87.000 złotych,
- od **M. S.** w związku ze skazaniem z punktu 14 wyroku - 2.000 złotych,
- od **J. W.** w związku ze skazaniem z punktu 17 wyroku - 63.500 złotych,
- od **M. N.** w związku ze skazaniem z punktu 19 wyroku - 53.500 złotych;

Ponadto orzekł o dowodach rzeczowych, opłatach na rzecz obrońców z urzędu i zwolnieniu oskarżonych od kosztów sądowych.

Wyrok w pierwszej instancji uprawomocnił się wobec **M. J.**.

Apelacje od tego rozstrzygnięcia wnieśli obrońcy pozostałych oskarżonych.

Obrońca **M. S.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie: art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na:

a) bezpodstawnym i całkowicie dowolnym - z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów - odmówieniu wiary konsekwentnym, spójnym i logicznym wyjaśnieniom oskarżonego M. S., negującego jakikolwiek swój udziału w obrocie marihuaną,

b) nietrafnym oparciu rozstrzygnięcia o winie oskarżonego M. S. wyłącznie na depozycjach R. Ś., który, jak sam twierdzi, mógł być świadkiem przekazywania reklamówki, ale nie może mieć pewności jaka była jej zawartość, w szczególności zaś nie może obstawać przy tym, że była to marihuana w ilości 100 gram,

c) naruszeniu zasady in dubio pro reo i in dubio mitius nakazującej rozstrzygać na korzyść oskarżonego wszystkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych, które powinny być dokonywane zgodnie z rzeczywistością przy uwzględnieniu wszystkich dowodów ocenianych w ich całości i wzajemnym powiązaniu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że materiał dowodowy zebrany w toku przewodu sądowego wystarczający jest do przypisania oskarżonemu M. S. winy podczas, gdy prawidłowo ustalone okoliczności faktyczne prowadzą do wniosku odmiennego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego M. S. od przypisanemu mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt 14 wyroku).

Obrońca **oskarżonego T. S.** zaskarżył wyrok w punktach 7, 8, 9, 20, 23, 26 wyroku, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, to jest art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegała na zaniechaniu uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego przejawiających się w sprzecznościach i braku konsekwencji w zeznaniach świadka R. Ś.; nie rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego, oparcie ustaleń faktycznych wyłącznie na dowodzie z wyjaśnień współoskarżonego M. J. i zeznaniach świadka R. Ś. przy jednoczesnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że oskarżony T. S. dopuścił się czynów zarzucanych aktem oskarżenia w punktach VII, VIII i IX, podczas gdy obiektywna ocena całokształtu materiału dowodowego nie daje wystarczających podstaw dla takiego rozstrzygnięcia.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego T. S. poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca **J. W.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze (punkty 17 i 26 wyroku) zarzucając rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się wymierzeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sytuacji gdy orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym przekracza stopień winy i społecznej szkodliwości czynu a ponadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej nadto w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania z uwagi na niedostateczne uwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących, w tym przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, zaś nadmierne wyeksponowanie okoliczności obciążających.

Podsumowując skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie o chylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi a quo.

Obrońca **R. S.** zaskarżył wyrok w zakresie w jakim sąd uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, (tj. w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 2-5 rozstrzygnięcia) - w całości, zarzucając:

A. – w zakresie czynu przypisanego w pkt. 2:

I. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. - polegające na uznaniu oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. II - w sytuacji, gdy co do tych zachowań, które składały się na czyn przypisany oskarżonemu, zawierających się w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) - postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi IV Wydział Karny z dnia 12 lutego 2010 roku, sygn. akt IV K 149/08 i z uwagi na fakt, iż zachowania te były elementami czynu ciągłego, który został już prawomocnie osądzony zachodziła w tym zakresie negatywna przesłanka procesowa w postaci rei iudicatae;

a nadto niezależnie od w/w zarzutu:

II. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: art. 14 § 1 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. - polegające na wydaniu skarżonego orzeczenia poza zakresem wyznaczonym granicami skargi wniesionej przez oskarżyciela publicznego, co nastąpiło poprzez zmianę opisu czynu w zakresie:

1. ilości i rodzaju substancji w której obrocie miał uczestniczyć oskarżony;
 2. czasu i miejsca popełnienia czynu;
 3. kręgu osób biorących udział w zdarzeniu, a w konsekwencji doprowadziło to do wydania orzeczenia w odniesieniu do innego zdarzenia faktycznego historycznego, niż to, które było zakreślone granicami skargi oskarżyciela publicznego;
- III. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez sprzeczność pomiędzy sentencją wyroku, a jego uzasadnieniem polegającą na przypisaniu oskarżonemu R. S. uczestnictwa w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy, mimo iż z uzasadnienia wyroku wynikało, iż sąd uznał, że środkiem tym była marihuana,

B. – w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 2-4:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. - poprzez dowolną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadka R. Ś. oraz wyjaśnień M. J., będącymi dowodami z tzw. „pomówienia”, które jako zasadnicze dowody, w oparciu o które sąd przypisał oskarżonemu w punktach 2-4 sprawstwo zarzucanych mu czynów - winny zostać przez sąd ocenione niezwykle rzetelnie i rozważnie, zaś ich wartość dowodowa powinna zostać zweryfikowana szczególnie wnikliwie, a którym, to wymogom w uzasadnieniu skarżonego wyroku sąd meriti nie sprostał, dokonując tylko ich powierzchownej analizy;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez uznanie przez Sąd Rejonowy, iż dowód z pomówienia R. Ś. może stanowić podstawę do czynionych w sprawie ustaleń faktycznych, mimo iż z uwagi na niekonsekwencję w składanych przez niego relacjach, nie był to dowód pełnowartościowy, albowiem nie spełniał kryteriów wypracowanych w orzecznictwie dla tego szczególnego dowodu, co w konsekwencji powodowało, iż nie mógł on stanowić podstawy do przypisania w oparciu o jego treść sprawstwa czynów zarzucanych oskarżonemu R. S.;

a także niezależnie od zarzutu sformułowanego w punkcie B,

C – w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3:

I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 22 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. - polegające na przypisaniu oskarżonemu pomocnictwa do czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mimo iż z ustaleń sądu wynikało, że tabletki przywiezione przez R. Ś. nie były tabletkami ekstazy, których przywóz jest penalizowany przez przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w konsekwencji powodowało, iż zachowanie oskarżonego R. S. mogło być tylko ocenione jako pomocnictwo do usiłowania nieudolnego czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez sprzeczność pomiędzy sentencją wyroku, a jego uzasadnieniem polegającą na przypisaniu oskarżonemu R. S. czynu mającego polegać na udzieleniu pomocy T. S. w przywozie z Holandii do Polski znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 10.000 sztuk tabletek ekstazy, podczas gdy z uzasadnienia wyroku wynikało, iż pomoc do takiego czynu zabronionego miała zostać udzielona R. Ś.,

D – w zakresie czynu przypisanego w punkcie 4:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony R. S. zachowaniem przypisanym mu w pkt. 4 sentencji wyroku wyczerpał dyspozycję art. 282 k.k., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie wynikało, aby oskarżony działał w zamiarze doprowadzenia R. Ś. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem a jedynie w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności i możliwe było zakwalifikowanie jego zachowania, co najwyżej jako wypełniającego dyspozycję art. 191 § 2 k.k.,

E – w zakresie czynu przypisanego w punkcie 5:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie: art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez pominięcie w kontekście dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych - informacji płynących z ustnej uzupełniającej opinii biegłego M. H. z której wynikało, iż w mazistej substancji o łącznej wadze 11,038 gram, zabezpieczonej w trakcie przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego R. S., znajdowały się jedynie drobiny suszu zawierającego (...), nie dające się zważyć,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. S. w ramach czynu przypisanego mu w pkt. 5 posiadał 11,038 grama marihuany - w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby oskarżony posiadał marihuanę w takiej ilości, albowiem w zabezpieczonej w trakcie przeszukania mazistej substancji znajdowały się tylko śladowe ilości suszu zawierającego THC (w tak małej ilości, że nie pozwalało to na stwierdzenie, jaka była jego ilość), a nadto brak było podstaw do stwierdzenia, jaka była zawartość MDMA w 2 tabletkach zabezpieczonych w trakcie przeszukania, a zatem czy zawierały one taką ilość środka odurzającego, którego posiadanie jest penalizowane przez przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w konsekwencji nie dawało podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu zarzuconego w punkcie V.

Konkludując obrońca R. S. wniósł o:

1. uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego;
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu przypisanego w punkcie 2 i umorzenie postępowania z uwagi na negatywną przesłankę procesową w postaci rei iudicatae;
3. uniewinnienie oskarżonego od czynów przypisanych w punktach 3-5.

ewentualnie o:

4. uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego;
5. uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego w punkcie 2;

6. przyjęcie w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 3, iż oskarżony udzielił pomocy do usiłowania nieudolnego czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 22 § 1 k.k. - odstąpienie od wymierzenia kary;

7. przyjęcie w miejsce czynu przypisanego w punkcie 4, iż oskarżony wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję art. 191 § 2 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

8. uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego w punkcie 5.

ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca **M. N.** zaskarżyła wyrok w zakresie uznania oskarżonego winnym popełnienia czynu polegającego na obrocie środkami odurzającymi opisanego jak w punkcie 19 wyroku, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegającą na:

a) bezpodstawnej i nieuzasadnionej odmowie wiary niezmiennym, spójnym i logicznym wyjaśnieniom oskarżonego M. N., konsekwentnie negującego swój udział w obrocie środkami odurzającymi,

b) oparciu rozstrzygnięcia na dowodzie z pomówienia świadka R. Ś. mimo, że dowód ten nie spełnił wskazanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego kryterium konsekwencji i niezmienności przekazywanych informacji, kryterium wsparcia pomówienia innym dowodem, co spowodowało oparcie wyroku w sprawie na zeznaniach, które nie stanowiły pełnowartościowego dowodu w procesie karnym i nie mogły być podstawą do czynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia o winie i karze w zakresie czynu zarzucanego M. N.,

c) dokonanie rozstrzygnięcia na dowodzie z wyjaśnień złożonych przez współoskarżonego J. W. i uznanie ich - wbrew ich treści i w sprzeczności z logiką - za potwierdzające zeznania R. Ś. i podważające wyjaśnienia oskarżonego M. N., podczas gdy wyjaśnienia złożone przez J. W. nie wskazują na udział M. N. w obrocie środkami odurzającymi,

d) dokonanie oceny materiału dowodowego w postaci zeznań świadka R. Ś. i wyjaśnień współoskarżonego J. W., będących dowodami z pomówienia, której nie można przypisać przymiotu oceny swobodnej a należy ją uznać za ocenę dowolną, albowiem winny były być powyższe dowody ocenione przez sąd wyjątkowo wnikliwie i ostrożnie, którym to wymogom Sąd Okręgowy nie sprostał,

e) naruszenie zasady *in dubio pro reo*, nakazującej rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, podczas gdy przeprowadzone dowody i okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu prowadzą nieodparcie do przeciwnego wniosku;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. N. wprowadził do obrotu 2.000 gramów marihuany, podczas gdy ilość ta nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadka R. Ś., a także sprzeczność komparycji wyroku z jego uzasadnieniem, gdzie sąd ustalił, że R. Ś. sprzedał oskarżonemu marihuanę w ilości 1.000 gramów;

4. rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu M. N. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy kara ta przekracza stopień winy i społecznej szkodliwości

opisanego czynu, nie może odegrać właściwej roli wychowawczej, a także oparcie tego rozstrzygnięcia przede wszystkim na okolicznościach obciążających, przy uwzględnieniu w niewystarczającym stopniu okoliczności łagodzących.

Podnosząc te zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. N. od popełnienia zarzuconego mu czynu ewentualnie wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Do sądu odwoławczego pisma zatytułowane „apelacja” nadesłali także oskarżeni R. S. i T. S., którzy zakwestionowali swoje sprawstwo w zakresie przypisanych im czynów przestępczych i wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu (k. 2636; k. 2631 – 2634).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje, co do zasadniczych wniosków i opartej na nich zarzutach, są niezasadne. Jednakże, w pewnym zakresie, apelacje podlegają uwzględnieniu, tj. środek odwoławczy wywiedziony przez obrońcę oskarżonego R. S. oraz apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych J. W. oraz M. N..

Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i wyciągnął z niego prawidłowe wnioski. Odnosi się to do wszystkich dowodów przeprowadzonych, bądź ujawnionych w toku przewodu sądowego, a zwłaszcza do oceny złożonych wyjaśnień przez oskarżonych i zeznań świadków w toku całego procesu. Istotnie, co należy odnieść do większości zarzutów podniesionych w apelacjach, zasadnicze znaczenie w sprawie miały zeznania złożone przez świadka R. Ś., których treść pozwoliła odtworzyć szereg relewantnych dla prawidłowego wyrokowania zdarzeń. Zostały one poddane gruntownej i rzetelnej analizie przez sąd a quo i w żadnym razie nie potwierdził się zarzut o bezpodstawnym pomówieniu przez R. Ś. oskarżonych. Zdał on jedynie relację z przebiegu procedury narkotykowego w okresach i miejscach możliwie najprecyzyjniej zrekonstruowanych, a organ procesowy w pisemnych motywach wyroku dokładnie wskazał, które jedynie części ze złożonych relacji procesowych tego osobowego źródła dowodowego zasługiwały na wiarę i dlaczego. W tym aspekcie apelacje obrońców, jak i stanowisko zwłaszcza T. S. zaprezentowane, we wskazanym piśmie adresowanym do sądu odwoławczego, stanowią wyłącznie pozbawioną skutecznej argumentacji polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem sądu I instancji. Świadek R. Ś. w początkowej fazie procesu, jak i w pierwszym przesłuchaniu przed sądem w ogóle nie krył tego, że świadomie, wiedząc o swojej sytuacji procesowej w wielowątkowym postępowaniu przygotowawczym zdecydował się zrelacjonować okoliczności obrotu narkotyków. Do żadnych jednak w tej materii pomyłek nie doszło, a sąd wnikliwie przedstawił ocenę wszystkich depozycji tego kluczowego świadka w sprawie. Jest to analiza wielowątkowa, odnosząca się nie tylko do jednostkowych zdarzeń, ale i poszczególnych oskarżonych. Zaznaczono dlaczego pewne fragmenty jego relacji nie podlegały akceptacji, a przede wszystkim precyzyjnie wskazano dlaczego nie dano wiary zmianie relacji procesowych w/w świadka przed sądem na rozprawie w dniu 24 października 2011 r. (uzasadnienie SO – s. 20-31). Istotnie w końcowej fazie postępowania sądowego postawa procesowa świadka R. Ś. uległa diametralnej zmianie (tom VI akt sądowych – k. 2170-2171v.), ale sąd odwołując się w szczególności do tego co podali biegły psycholog oraz biegły psychiatra zasadnie uznał tę zmianę za zupełnie niewiarygodną, gdyż podyktowaną celową, ale przy tym zupełnie nieudolną postawą. Wykluczono psychopatologiczne zaburzenia pamięci, jak i występowanie zespołu amnestycznego, bądź zespołu otępienia po stronie R. Ś.. Wnioski organu procesowego są przekonujące, a nadto Sąd Okręgowy dokładnie wskazał jakie jeszcze inne dowody zebrane w toku całego postępowania potwierdziły pierwsze depozycje w/w świadka. Słusznie odniesiono się m. in. do treści wyjaśnień innych oskarżonych, w tym zwłaszcza M. J.. W żadnym razie nie można zasadnie twierdzić, że świadek R. Ś. w początkowej fazie postępowania, tj. w toku śledztwa (tom I akt postępowania przygotowawczego – k. 7-20 i k. 39-43 oraz tom IV – k. 416-418 i k. 426-427) oraz w pierwszych zeznaniach złożonych przed sądem, czyli na rozprawie w dniu 30 września 2010 r. (tom III – k. 1567-1581) zmierzał do niemal pogrążenia oskarżonych, aby chronić własną osobę. Zdał on, co należy jeszcze raz podkreślić, wyłącznie relację z tego co faktycznie miało miejsce w przeszłości, a sąd meriti wykazał które fragmenty jego relacji procesowych mogły stać się podstawą dowodową dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Stanowisko sądu w tym względzie, obszernie umotywowane, jak i finalne wnioski zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku podlegają pełnej aprobacie w toku kontroli instancyjnej,

gdyż pozostają pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Zarzuty skarżących w zakresie dążącym do zdezwuowania depozycji R. Ś., zaakceptowanych przez sąd I instancji, musiały się więc okazać bezskuteczne, co zostanie jeszcze rozwinięte w trakcie oceny poszczególnych zarzutów podniesionych w kolejno wywiedzionych skargach etapowych.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego R. S..

Jak zaznaczono na wstępie, zarzuty podniesione w tym zwykłym środku zaskarżenia są w części zasadne. Istotnie w punkcie 2 wyroku oskarżonemu R. S. przypisano zupełnie inny czyn niż ten, który opisano i zarzucono w akcie oskarżenia w pkt. II. Na poparcie takiej decyzji procesowej sąd a quo w uzasadnieniu przyjął, co następuje (s. 57 – 58): „W materiale dowodowym, w ocenie sądu, brak jest jakiegokolwiek dowodu na obrót przez R. S. takimi narkotykami, jakie wskazano w zarzucie z punktu II aktu oskarżenia i w takim okresie, jaki tamże wskazano. Żadna z przesłuchanych osób nie podała takich faktów ani też nie wynikają one z treści innych pozaosobowych dowodów. Sąd nie jest w stanie ocenić zasadności tego zarzutu z braku jakichkolwiek dowodów (podkreślenie – SA). Okoliczność obrotu narkotykami w postaci marihuany w 2004 roku wynika natomiast niezbitcie z zeznań R. Ś. i innych wskazanych wyżej dowodów. Z tych powodów zmieniono opis tegoż czynu. Sąd miał nadto na uwadze fakt wcześniejszego skazania R. S. prawomocnym wyrokiem w sprawie IV K 149/08 za obrót konkretnymi narkotykami w podobnym okresie”. Skoro sąd nie jest w stanie ocenić zasadności danego zarzutu postawionego przez oskarżyciela publicznego - z powodu **braku dowodów** na sprawstwo tego konkretnego przestępstwa wskazanego w zarzucie - to winien **u n i e w i n i i ć** daną osobę postawioną w stan oskarżenia od popełnienia tego jednostkowego czynu zabronionego. Akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza pełni przede wszystkim dwie funkcje, tj. inicjującą postępowanie sądowe, gdyż sąd nie działa z urzędu oraz obligującą sprowadzającą się do tego, że sąd ma obowiązek rozpoznać sprawę w granicach wynikających właśnie ze skargi zasadniczej, ale tylko w jej granicach (poza wyjątkiem statuowanym w art. 398 § 1 k.p.k.). Sąd Okręgowy, z niewiadomych powodów zignorował kanony postępowania karnego związane z treścią art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., w którym to przepisie zawarta jest jedna z ujemnych przesłanek procesowych. Dowolnie przyjęto, z ewidentną i rażąco obrazą przepisów postępowania, że chociaż nie ma żadnych dowodów na sprawstwo oskarżonego R. S. co do popełnienia zarzuconego mu czynu w pkt. II a/o, to jednak można mu przypisać całkowicie inne przestępstwo narkotykowe popełnione w 2004 r. bo to wynika z treści materiału dowodowego. W rezultacie przypisano oskarżonemu dokonanie poważnego przestępstwa ściągane z oskarżenia publicznego. Już tylko na marginesie zaznaczyć trzeba, że rację ma skarżący, że nawet nie rozważono, czy w takim układzie nie zachodziła powaga rzeczy osadzonej, wobec treści prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. wydanego w sprawie sygn. akt (...), którego odpis znajduje się w aktach sprawy (tom II akt sądowych – k. 1345-1360). Z treści punktu 5 a tego orzeczenia (k. 1357-1358) wynika, że R. S. skazano m. in. za przestępstwo zakwalifikowane z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w P. (czyn LIII – k. 1352) w okresie od stycznia 2004 r. do marca 2005 r. W niniejszej sprawie, we wskazanym powyżej zakresie, bezrefleksyjnie i krańcowo wadliwie skazano oskarżonego za „**coś**” co wymagało elementarnej prawnej rozważki (oceny z punktu widzenia przepisów prawa karnego sensu largo). Doszło do ziszczenia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. („brak skargi uprawnionego oskarżyciela” - okoliczność wyłączająca postępowanie wskazana w art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k.), co skutkowało umorzeniem postępowania w zakresie opisanym w punkcie 1 b wyroku sądu odwoławczego. Koniecznym stało się też częściowe uchylenie punktu 26 przedmiotowego wyroku, gdyż środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa orzeczono w związku ze skazaniem R. S. za przypisany mu czyn w punkcie 2 orzeczenia. Oczywiście doszło do uchylenia części zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego w rozumieniu art. 439 § 2 k.p.k.

Pozostałe zarzuty zawarte w tej apelacji nie przekonują. Wartość dowodową depozycji świadka R. Ś. już przedstawiono i istota jego pomówienia - m. in. oskarżonego R. S. - nie może zostać podważona. R. Ś. wskazał jednoznacznie na oskarżonego jako osobę, z którą „uprawiał” narkotykowy biznes, ewidentnie bał się R. S. i doszło również do popełnienia przestępstwa wymuszenia rozbójniczego na pokrzywdzonym. Działo się to wszystko w tzw. świecie przestępczym, gdzie panowały twarde, a nawet okrutne zasady rozliczania się z prowadzonych „interesów”, których przedmiotem były de facto korzyści majątkowe związane z aktywnym uczestnictwem w obrocie substancjami psychoaktywnymi głównie na terenie P..

Wobec powyższego bezprzedmiotowym jest odniesienie się do zarzutu III zawartego w apelacji, chociaż z punktu widzenia procesowego zdziwienie budzi wykorzystanie przez Sąd Okręgowy instytucji zawartej w art. 105 k.p.k., czyli trybu prostowania oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych do „poprawienia” merytorycznej zawartości wydanego wyroku. W tym wypadku chodziło o wskazanie innej substancji psychotropowej (marihuany zamiast amfetaminy), czyli **istoty przestępstwa narkotykowego**, którego dotyczył wyrok (postanowienie z dnia 11 kwietnia 2013 r. – tom VIII - k. 2474). Gdyby przyjąć logikę zastosowanej wykładni art. 105 k.p.k. równie dobrze można byłoby - we wskazanym trybie - „naprawiać!” treść zapadłego już wyroku przez wskazanie - przykładowo, innej osoby pokrzywdzonej w danym przestępstwie, czy zmieniać przyjęty wcześniej sposób zachowania sprawcy.

Za chybione uznać należy zarzuty postawione w pkt. C apelacji. Podstawy dowodowe skazania oskarżonego za przestępstwo przypisane w pkt. 3 wyroku zostały prawidłowo wskazane i „omówione” w pisemnych motywach orzeczenia. R. S. został skazany za zjawiskową postać popełnienia przestępstwa, czyli pomocnictwo do przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r., stanowiącego zbrodnię. Sąd Okręgowy rozwinął w uzasadnieniu na czym dokładnie polegał czyn przypisany oskarżonemu R. S. w punkcie 3 wyroku. I tak, w szczególności na s. 63 uzasadnienia - w akcie subsumcji - wskazano, iż R. S. wraz z M. J. dostarczyli T. S. pieniądze na przemyt przez R. Ś. tabletek ekstazy z Holandii do Polski, co korespondowało z wcześniejszymi ustaleniami (s. 2-3 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia). Nie można więc podzielić zarzutu o sprzecznościach, jakich miał się dopuścić sąd a quo (apelacja – punkt C-II).

Nie wdając się w złożone rozważania natury dogmatycznej dotyczące polskiej (tzw. „makarewiczoskiej”) konstrukcji postaci niesprawczego współdziałania w przestępstwie wskazać należy, że zachowanie bezpośredniego wykonawcy nie stanowi elementu znamion pomocnictwa. Pomocnictwo, identycznie jak podżeganie, opisuje jedynie czynność lub zaniechanie obejmujące zachowanie polegające na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Dla realizacji znamion pomocnictwa nie jest konieczne popełnienie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę. O realizacji, a więc o dokonaniu pomocnictwa decyduje wypełnienie przez ułatwiającego właściwych dla tej postaci znamion czynnościowych, innymi słowy, ułatwienie przez działanie lub zaniechanie popełnienia innej osobie czynu zabronionego. Z perspektywy zachowania bezpośredniego wykonawcy pomocnictwo ma zatem charakter bezskutkowy. Pomocnictwo do przestępstwa jest **dokonane** z chwilą zrealizowania znamion tej postaci zjawiskowej przestępstwa, a nie w chwili działania sprawcy, tym samym o dokonaniu pomocnictwa decyduje wyłącznie realizacja znamion tej postaci, gdyż jest odrębnym typem czynu zabronionego. W związku z tym za niezrozumiałe uznać należy żądanie skarżącego, aby uznać i przypisać oskarżonemu, że „**udzielił pomocy**” do usiłowania nieudolnego (apelacja – s. 6). Stadium realizacji czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę może mieć znaczenie tylko dla wymiaru kary za pomocnictwo w związku regulacją zawartą w art. 22 k.k., zaś nie dla przyjęcia realizacji znamion wskazanej postaci zjawiskowej popełnienia przestępstwa. Przepis art. 22 k.k. nie określa, jako przepis szczególny, podstaw odpowiedzialności za usiłowanie pomocnictwa, lecz przewiduje jedynie konsekwencje w zakresie wymiaru kary za pomocnictwo. Oskarżonemu R. S. wymierzono na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy karę 3 lat pozbawienia wolności, czyli najłagodniejszą mając na względzie ustawowy próg zagrożenia i brak jest, w ocenie sądu ad quem, podstaw do jeszcze większej redukcji tej odpowiedzialności karnej w kierunku postulowanym przez apelującego – zastosowanie art. 22 § 2 k.k.

Z kolei odnosząc się do zarzutu z punkcie D apelacji stwierdzić wypada, że m. in. oskarżony R. S. wyczerpał swoim działaniem dyspozycje art. 282 k.k., a nie art. 191 § 2 k.k. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 marca 2008 r., V KK 11/08, Biul. PK 2008, nr 6, poz. 27 stwierdził: „Przestępstwo stypizowane w art. 191 § 2 k.k. ma miejsce, gdy dążenie sprawcy jest zgodne z prawem. Sprawca wymuszający zwrot świadczenia działa w takim celu ze świadomością, iż na podstawie obowiązującego prawa przysługuje mu wierzytelność, a więc że dłużnik jest zobowiązany do świadczenia. Wierzytelności, o których mowa w komentowanym przepisie, nie dotyczą bliżej nieokreślonych, tajemniczych rozliczeń związanych z działalnością przestępczą określonych osób, lecz udokumentowanych prawnych należności, których istnienie wiąże się z określonymi zobowiązaniami prawa cywilnego”. Na gruncie przepisu art. 191 § 2 k.k. sprawca zmusza pokrzywdzonego do zwrotu wierzytelności rzeczywiście istniejącej, zaś w sytuacji występkę z art. 282 k.k. nie istnieje jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy między sprawcą a pokrzywdzonym i działanie sprawcy

od samego początku jest bezprawne. Taka też sytuacja została udowodniona w niniejszym postępowaniu, skoro oskarżony chciał odzyskać pieniądze przekazane na cel bez wątpienia przestępczy – zakup substancji psychotropowej (tabletek ekstazy) przez pokrzywdzonego w Holandii i dostarczenie ich do Polski. Dodać i to trzeba, że dla oceny prawnej czynu sprawcy nie ma żadnego znaczenia kwestia błędu sprawcy co do istnienia owej wierzytelności (wierzytelności w powyższym rozumieniu), albowiem błąd w ujęciu art. 28 k.k. co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego może odnosić się tylko do znamion przedmiotowych. Nie mogą natomiast pozostawać w sferze błędu znamiona podmiotowe, które charakteryzują wyłącznie stan psychiki sprawcy. Z tej racji nie poddają się one konfrontacji z rzeczywistością, gdyż jako takie same ową rzeczywistość stanowią. Uznaje się zaś, że na gruncie art. 191 § 2 k.k. „wierzytelność” należy do znamion strony podmiotowej, jest jej komponentem określającym cel działania sprawcy (por. bliżej M. Mozgawa w pracy: „System Prawa Karnego. Przepęstwa przeciwko dobrom indywidualnym.” Instytut Nauk Prawnych PAN, Warszawa 2012, Rozdział II. Przepęstwa przeciwko wolności. § 14. Przepęstwo zmuszania (art. 191 KK). IV. Analiza ustawowych znamion, s. 486 i n.).

W zakresie ostatniego z zarzutów wskazanych w omawianej apelacji (punkt E) sąd odwoławczy nie dostrzega wad w procedowaniu sądu I instancji, skutkujących powstaniem błędu w ustaleniach faktycznych i ziszczeniem się względnej podstawy odwoławczej wskazanej w art. 438 pkt. 3 k.p.k. Nie jest zasadne twierdzenie o naruszeniu norm postępowania wskazanych w art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., co podniósł apelant. Sąd miał podstawy dowodowe, aby przyjąć, że oskarżony w dniu zatrzymania zrealizował znamiona występku z art. 62 ust. 1 wskazanej już ustawy antynarkotykowej. Zabezpieczono u oskarżonego dwie tabletki z zawartością MDMA i środki odurzające z zawartością marihuany. Analizując skład chemiczny tych dowodów rzeczowych organ procesowy oparł się na pisemnej opinii kryminalistycznej sporządzonej na etapie śledztwa, której treść biegły M. H. w całości potwierdził przed sądem (prot. rozprawy z dnia 6 kwietnia 2011 r. – tom V – k. 1892 -1893). Rzeczywiście niska zawartość narkotyku, jak i w ogóle zabezpieczonych środków z zawartością substancji penalizowanych ustawą z 2005 r. legła u podstaw wymierzenia za ten czyn kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, czyli zdecydowanie w dolnym progu ustawowego zagrożenia.

Wszystkie przedstawione powyżej uwagi odnoszą się do lakonicznego w treści pisma, które nadesłał do sądu odwoławczego R. S.. W ogóle nie znalazło potwierdzenia uznanie przez oskarżonego, że uzasadnienie sądu I instancji jest niepełne. Wręcz przeciwnie jest co do zasady kompletne, a podstawy dokonanej zmiany w sądzie II instancji - na oczywistą korzyść oskarżonego - już przedstawiono.

W konsekwencji zmiany wyroku w stosunku do oskarżonego R. S. sąd II instancji określił nowe kary łączne, w tym karę łączną 3 lat pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady absorpcji, a więc najłagodniej dla oskarżonego.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego T. S..

Nie można podzielić zarzutów apelującej o naruszeniu w toku postępowania przed Sądem Okręgowym przepisów procedury karnej. W szczególności, mając na względzie treść depozycji R. Ś., które poddano na wstępie ocenie, nie można skutecznie twierdzić, że w stosunku m. in. do w/w oskarżonego naruszono normy o charakterze gwarancyjnym, w tym zasadę statuowaną przepisem art. 5 § 2 k.p.k. Jak już niejednokrotnie wskazywano, zarówno w opracowaniach doktryny jak i orzeczeniach Sądu Najwyższego, dyrektywa wyrażona w powołanym przepisie jest kierowana do sądu orzekającego, a o jej złamaniu można mówić dopiero wtedy, gdy wątpliwości wyrażone przez sąd nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego, czyli gdy sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 października 2002r., V KKN 238/01, OSNPP 3/2003, poz.15 i z dnia 9 maja 2002r., V KK 21/02, OSNPP 11/2002, poz.13). Innymi słowy, to sąd orzekający ma mieć wątpliwości, które winien rozstrzygnąć zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k., a nie strona postępowania, tak jak w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego.

Nie doszło też do żadnych błędów w ustaleniach faktycznych będących podstawą zapadłego rozstrzygnięcia, lecz sąd krytycznie ocenił całe spectrum dowodów, w tym nie tylko zeznania R. Ś., ale i wyjaśnienia M. J.. O rzetelności

procedowania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym świadczy fakt, że wyrugowano w ogóle istnienie grupy przestępczej, do której pierwotnie – według stanowiska zajętego w akcie oskarżenia (punkt VI) – miał należeć także i oskarżony. T. S.. Zarzut o niezbyt wnikliwej ocenie dowodów (apelacja – s. 2) w tej sytuacji jawi się jako całkowicie dowolny.

Powyższe uwagi odnoszą się w też do tego co zawarł w piśmie skierowanym do Sądu Apelacyjnego oskarżony T. S.. Ponownie podkreślić należy, że sąd a quo poddał dokładnej analizie wszystkie relacje procesowe R. Ś., dostrzegając niejednokrotnie nie tylko sprzeczności, ale i celową zmianę jego stanowiska, co nastąpiło w końcowej fazie przewodu sądowego. Fakt główny, tj. sprawstwo oskarżonego w zakresie każdego z przypisanych mu przestępstw, zdaniem również sądu ad quem, istotnie nie budzi wątpliwości - i to w takim zakresie jak przyjęto w podważonym orzeczeniu. Większość uwag, które przedstawiono w części poświęconej zarzutom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego R. S. ma również odniesienie do tego co zawarł we wskazanym piśmie T. S., w tym co do czynu związanego ze sprowadzeniem narkotyków z Holandii przez R. Ś., czy dokonaniu na jego osobie występkę wymuszenia rozbójniczego. Analiza treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 stycznia 2010 r., sygn. akt II AKa 220/09, którego odpis zaliczono w poczet materiału dowodowego na etapie rozprawy odwoławczej, nie potwierdza tego, że w niniejszym postępowaniu przypisano T. S. popełnienie przestępstwa za które był już oskarżony. W tej sprawie bowiem przypisano oskarżonemu podżeganie do dokonania czynu zabronionego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005r. w obrazie faktycznym i prawnym, które zawarto w pkt 8 wyroku, zaś w w/w postępowaniu (sprawa IV K 187/07 Sądu Okręgowego w Łodzi) przypisano T. S., po częściowej modyfikacji czynu przez Sąd Apelacyjny, wprowadzenie do obrotu tabletek ekstazy, tj. dokonanie przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 cyt. wyżej ustawy.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego M. S..

Również zarzuty wskazane przez tego apelanta nie znalazły jakiegokolwiek potwierdzenia, w tym rzekome naruszenie art. 2 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy z dużą wnikliwością odniósł się do postawionych trzech zarzutów oskarżonemu i ostatecznie od popełnienia dwóch z nich M. S. został niewinny. Sąd meriti, obiektywnie dochodząc do prawdy materialnej, skazał tego oskarżonego wyłącznie za czyn, co do którego istniał obciążający materiał dowodowy. I w tej części brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych. Sąd wskazał bowiem jakie przesłanki zadecydowały o daniu wiary określonym relacjom R. Ś. odnośnie działań M. S.. Świadek R. Ś. wystarczająco precyzyjnie zeznał na czym polegało zachowanie oskarżonego, o czym niezbicie świadczy treść protokołu rozprawy z dnia 30 września 2010 r. (tom III – załącznika k.1579). Świadek R. S. wyraźnie wskazał, że w zaobserwowanym przez niego zdarzeniu chodziło o narkotyki, a nie o cukier puder, przyprawy ziołowe, czy kosmetyki. Zeznał wprost (powołana k. 1579): „S. mi nie opowiadał, po co bierze narkotyki. Nie widziałem żeby on komuś przekazywał **te** narkotyki”. Trudno zakładać, a tym bardziej wymagać, aby w takim momencie R. Ś. upewniał się co do dokładnej ilości i składu przekazywanej w reklamówce substancji psychoaktywnej. Brak jest przesłanek do tego, aby w tej materii odrzucić jednoznaczne ustalenia Sądu Okręgowego i uznać, iż skazanie oparto – jak to ujęto w środku odwoławczym – „na domniemaniu faktycznym” (s. 4).

Nie potwierdził się też zarzut co do naruszenia zasady onus probandi, co podniesiono także w apelacji obrońcy oskarżonego M. N.. Sąd Okręgowy stwierdził jedynie w pisemnych motywach orzeczenia, że „oskarżeni nie dostarczyli dowodów na poparcie swoich tez, aby można było odrzucić zarzut oskarżenia” (s. 41 – co do M. S.; s. 43 – co do M. N.). Obaj złożyli wyjaśnienia przed sądem i przytoczony zapis z uzasadnienia trzeba odczytać wyłącznie w kontekście treści takich wyjaśnień, jakie zdecydowali się - całkowicie dobrowolnie - złożyć w toku przewodu sądowego, a nie przyjmować, że z punktu widzenia procesowego sąd obarczył ich obowiązkiem udowodnienia swojej niewinności.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego M. N..

Wbrew twierdzeniom zawartym w tym środku zaskarżenia i w tym wypadku sąd nie popełnił błędów w zakresie odtwarzania relewantnych dla prawidłowego wyrokowania zdarzeń. Wartości dowodowej depozycji R. Ś. poświęcono już szereg uwagi i dodać należy, że także co do osoby M. N. materiał dowodowy pozwolił na przypisanie mu czynu, który opisano w pkt.19 zaskarżonego wyroku. Również w tej materii wywody organu procesowego przekonują (uzasadnienie

– s. 42-43; s. 59-60) - zwłaszcza, że sąd wyraźnie podkreślił, iż o sprawstwie M. N. świadczyła także treść wyjaśnień współoskarżonego J. W., co ma istotnie potwierdzenie w aktach sprawy (dowody - wskazane na s. 5 uzasadnienia SO). Nie doszło też do naruszenia zasady in dubio pro reo, albowiem w ogóle nie pojawiły się wątpliwości o których traktuje ten przepis. Ze względów wskazanych w uzasadnieniu tej apelacji dokonano kolejnej zmiany zaskarżonego wyroku i sąd II instancji przyjął, że oskarżony M. N. w zakresie przypisanego mu czynu przestępczego (punkt 19 wyroku) brał udział w obrocie co najmniej 1.000 gram marihuany. Rację ma skarżąca, że ilości przypisanych w wyroku narkotyków była wadliwa o czym dobitnie świadczą zapisy w dokumencie sprawozdawczym, gdzie raz przyjmowano 1.000 gram (uzasadnienie – s. 5, 21), a raz 2.000 gram (uzasadnienie – s. 59, 79). W samych jednak ustaleniach faktycznych była to niższa z podanych wielkości (uzasadnienie – s. 5). W związku z powyższym zmniejszeniu uległa wysokość orzeczonego względem oskarżonego M. N. w pkt 26 zaskarżonego wyroku środka karnego w postaci przepadku uzyskanej korzyści majątkowej do kwoty 33.500 złotych. W tej materii sąd II instancji miał na uwadze treść pisemnych motywów sądu a quo (s. 79), gdzie w zakresie samego oszacowania wartości uzyskanej korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k. przyjęto wartość samej marihuany na 40.000 złotych i właśnie tę wielkość obniżono o połowę, czyli odjęto 20.000 złotych od ogólnej wartości przypisanych narkotyków.

Rozstrzygnięcie w obszarze kary w stosunku do oskarżonych M. N. oraz J. W. (apelacja obrońcy tego oskarżonego wniesiona została jedynie co do kary) nie jest w całości prawidłowe. Nie rozważono praktycznie wcale, czy w stosunku do tych oskarżonych istniały podstawy do zastosowania instytucji probacyjnej w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, a więc, czy istniała w stosunku do nich dodatnia prognoza kryminologiczna odnośnie ich zachowania w przyszłości. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko obrońców, iż podstawy takie istniały i nie zachodzi potrzeba przytaczania argumentów skarżących zawartych w uzasadnieniach wniesionych apelacji. Zasadnym jest tylko zaakcentować, że oskarżeni są bądź w ogóle nie karani – jak M. N. (dane o karalności - tom VII – k. 2377), bądź od lat nie popadli w konflikt z prawem – jak J. W. (dane o karalności - tom VII – k. 2374). Z tych też względów wykonanie orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszono tytułem próby na okres 5 lat, a nadto oddano ich w tym czasie pod dozór kuratora sądowego w oparciu o treść art. 73 § 1 k.k. W przekonaniu sądu ad quem brak jest obecnie - tym bardziej, że sprawa dotyczy zdarzeń praktycznie sprzed dekady - bezwzględnych przesłanek do orzeczenia wobec wskazanych osób kar izolacyjnych. Treść dokumentów złożonych na rozprawie apelacyjnej przez obrońcę oskarżonego J. W. dodatkowo dowodzi zasadności przyjętej tak zasadniczej zmiany orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Okres próby wyznaczony oskarżonym jest maksymalny, w oparciu o przyjętą podstawę prawną, co pozwoli sprawdzić, czy istotnie przestrzeganie porządku prawnego przez M. N. i J. W. będzie miało charakter trwały. Zasadnym jest też „wzmocnienie” rygorów zastosowanej instytucji prawa materialnego przez orzeczenie dozoru kuratorskiego. Konsekwencją zmiany wyroku we wskazanym zakresie było – w stosunku do oskarżonego J. W. – zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej w punkcie 17 zaskarżonego wyroku kary grzywny.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

O opłatach na rzecz obrońców z urzędu za czynności podjęte w toku postępowania przed sądem odwoławczym orzeczono na mocy obowiązujących stawek adwokackich, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, kierując się tymi samymi względami co sąd wyrokujący w I instancji.